

Kynologia Łowiecka

W praktyce bardzo często kynologia łowiecka jest tylko teorią, jako że wiele z naszych czworonożnych leśnych kompanów nie dysponuje rodowodami, co nie umniejsza ich umiejętnością oraz zapałowi do współpracy w lesie. Jednakże to właśnie ten zapał jak i wykorzystanie szczególnych psich predyspozycji spowodowało wykształcenie ras specjalizujących się w różnego rodzaju polowaniach. Ze względu na rodzaj polowania oraz rodzaj pracy psa wyróżniono następujące grupy:

- A Płochacze
- B Psy legawe
- C Gończe
- D Norowce
- E Posokowce
- F Dzikarze

G Charty- które ze względu na swą szybkość mają zakaz udziału w prawdziwych polowaniach w Polsce.

Ad A

PŁOCHACZE

Jak sama nazwa wskazuje, zadaniem płochaczy jest spłoszenie zwierzyny znajdującej się przed myśliwym oraz zaaportowaniu jej po celnym strzale. Najczęściej płoszoną zwierzyną jest ptactwo. Do najbardziej znanych ras w obrębie tej grupy zaliczyć można spaniele (Cocker spaniel oraz Springer)

Ad B

PSY LEGAWE

Zadaniem psów należących do tej grupy jest odnalezienie zwierzyny i wskazanie jej myśliwym lub wypchnięciu jej na myśliwego a następnie zaaportowaniu. Psy legawe wykorzystywane są głównie w polowaniach na ptactwo lądowe jak i wodne. Do ras legawców zaliczamy Setery (angielski, szkocki oraz irlandzki), Pointry oraz wyżły (weimarski, węgierski, fousek, minsterlandzki, szorstkowłosey).

Ad C

PSY GOŃCZE

Niegdyś psy gończe używane były do polowań na zwierzynę drobną. Ich gon był wytrwały i charakteryzował się ciągłym głoszeniem gonionej zwierzyny. Znane powiedzenie „Ogary poszły w las” dotyczy tej właśnie grupy roboczej. Do psów z tej grupy zaliczamy: Gończego polskiego, Basseta oraz Psa św. Huberta

Ad D

NOROWCE

Grupa ta cechuje się agresją i naturalną wrogością do drapieżników i zapalem do pracy w norach. Głównie używa się ich do wypłaszania lisów z nor. Niestety te polowania są dość niebezpieczne dla naszych pupili, jako że lis znający swoją norę jest groźnym przeciwnikiem psa i potrafi się postawić lub nawet wmanewrować ludzkiego sprzymierzeńca w pułapkę. Do grona norowców zaliczamy większość jamników (krótkowłose, szorstkowłose oraz krótkowłose, teriery oraz foksteriery, które to zostały stworzone specjalnie do polowań na lisy.

Ad E

POSOWOWCE

Posokowce są to psy pracujące po strzale. Ich zadaniem jest dojście po tropie oraz farbie (posoce) rannej zwierzyny i oznajmienie jej znalezienia myśliwemu. W przypadku gdy zwierz jest ranny, posokowiec powinien przytrzymać go w miejscu głośno aż do czasu przybycia myśliwego i dobitcia zwierza. Bardzo częstym przypadkiem jest dobra praca po tropie i farbie ale bez głoszenia znalezionej zwierzyny. W tej sytuacji jedynym możliwym jest prowadzenie psa na otoku. Bardzo dobrymi posokowcami są Psokowiec Bawarski oraz Hanowerski

Ad F

DZIKARZE

Grupa ta nie jest zbiorem ras predysponowanych do polowań na dziki jako, że wachlarz psich specjalistów jest bardzo szeroki i zależy bardziej od pasji oraz właściwego ułożenia niż od samej rasy. Zadaniem dzikarzy, jest odnalezienie w czasie polowania zbiorowego dzików w miocie i wyprowadzenie ich z głośnym oszczekim na linię myśliwych. Zasadą dobrych dzikarzy jest interesowanie się tylko dzikami (niestety w praktyce większość piesków podąża również za zwierzyną płową-takie zachowanie należy ukracać). Dzikarz powinien również podchodzić do dzika tylko od strony zadu jako, że tylko takie podejście zapewnia mu bezpieczeństwo. Świetnymi dzikarzami są min. Ogary, jamniki oraz teriery (choć te ostatnie mają często zbyt dużą pasję stając się ofiarami dzichych szabel oraz swojej nieostrożności)

Słownik wybranych określeń kynologicznych

aport – komenda nakazująca psu przyniesienie strzelonej zwierzyny

bobrowanie oraz buszowanie – poszukiwanie przez psa zwierzyny w celu wypłoszenia jej na myśliwego

gon, może być cich lub głośny – podążanie psa za zwierzyną

gonienie w piętke – podążanie psa po tropie w przeciwnym kierunku od kierunku ujścia zwierza

kryptorchid – z punktu hodowli, bezużyteczny pies, którym jądra nie zeszyły do moszny w fazie rozwoju.

marking – zdolność psa do zapamiętywania miejsc, w których padła zwierzyna – najlepszy marking mają Retriewery

milczek – o psie prowadzącym gon bez oszczeku

monorchid – podobnie jak kryptorchid, z tą różnicą, że w mosznie znajduje się jedno jądro

odwiatr – zapach zwierzyny

okładanie pola – penetrowanie terenu przed myśliwym

poprawianie tropu – zazwyczaj krążenie psa wokół zagubionego tropu aby go znów podjąć

sfora – co najmniej dwa psy należące do tej samej rasy

stójka – charakterystyczna postawa w przypadku zwiertzenia zwierzyny

włóczka – ciągnięcie lub wleczenie ubitego zwierzęcia w celu szkolenia psa